

katakomby

Sborový dopis vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

Úvodní zamyšlení (2) • Duben naplno – aneb jak to viděl farář (2) • BBS 2014 (4)
Jaké dobro, jaké blaho (6) • Jak jsme se učili odpočívát (7) • Putování s církví napříč
dějinami (8) • O letošním Zeleném čtvrtku (8) • UKŘIŽOVALI JSME KRISTA PÁNA (9)
Zápis ze schůze staršovstva dne 3. 4. 2014 (11) • Zasedání synodu ČCE (12)
Prohlášení synodní rady ČCE k policejnímu zásahu v muslimských modlitebnách (12)
K výročí ženevského reformátora Jana Calvina (13) • Recept 16)

● Ilustrace: Ivan Steiger ●

Květen 2014

Již není Žid ani Řek, již není otrok ani svobodný, již není muž ani žena,
neboť vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši. **Galatským 3,28**

Úvodní zamyšlení

Úvodní zamyšlení, s laskavým svolením převzato ze seniorátního zpravodaje za květen 2014 „Jako jediné provinění přineslo odsouzení všem, tak i jediný čin spravedlnosti přinesl všem ospravedlnění a život.“ (Římanům 5,18)

Křižovatka Spálené a Lazarské, úterý v jedenáct hodin dopoledne: Tramvaje mimo zastávky otevírají všechny dveře a stovky lidí vystupují, aby pokračovali pěšky. Malá nehoda: odbočující tramvaj se střetla s dodávkou. Malá škoda: pár stovek korun za odřené zrcátko. Řidič tramvaje vysvětluje hloučku přihlížejících, že by mohl jet dál, pokud by na protokolu o nehodě – pozor teď přijde pointa – jeden z účastníků přiznal vinu. To se nestane, a tak se volá policie. Odpověď? Když neteče krev, musíte

výčkat, máme toho moc. Mezitím stojí doprava ve všech třech směrech.

Šel jsem podél nekončící stojící fronty tramvajů z Lazarské až na Florenc, a napadla mě souvislost s textem Ř 5,18. Jak málo stačilo – přiznat vinu (koneckonců škoda žádá a pojistka povinná) – a minutové zdržení by nikdo ani nezaznamenal. Nepřiznat se k vině znamenalo zmařit suma sumárum víc než tisíc hodin času svých bližních. Modlíme se za odpuštění hříchů, slibujeme odpuštění našim viníkům, připomínáme vykupitelskou oběť jednoho za mnohé. Dej nám Pane taky vinu přiznat a někdy taky třeba na sebe vzít i cizí vinu – zvláště, když by to tolika lidem pomohlo!

Dalibor Titěra, kurátor sboru Libčice na Vltavou

Duben naplno – aneb jak to viděl farář

Místo tradičního editorialeu vám nabízím svůj pohled na měsíc duben. Byl po mém soudu výživný, alespoň tak jsem ho prožíval. A nebylo to jen kvůli tomu, že letos na tento měsíc připadly Velikonoce a byly to pro mě Velikonoce první, které jsem prožíval jako samostatný farář na sboru.

Duben ale Velikonoce nezačal. Celé postní období jsme sbírali potraviny do potravinové banky. Nakonec jsme za toto období nasbírali 30 kg potravin, což je dobrý výsledek. Když jsem to vše odvážel a viděl ne-

zaplněné sklady banky, říkal jsem si, že bychom v této aktivitě měli rozhodně pokračovat. A vzít celou tuhle potřebnou věc za své a upozorňovat na toto sbírání potravin i ve svém okolí. Třeba se i stát pro naši přílehlou oblast trvalým sběrným místem. Vlastně proč ne, vždyť vhodné prostory (vhodnou skříň) bychom určitě našli.

Sběr potravin byl jen jednou ze sbírek. Stále ještě trvá sbírka na Jeronýmovu jednotu. Viz příložený leták.

V sobotu 5. 4. jsme se vypravili do Berouna na biblické soustředění. Bylo nás devět a chvíli vypadalo, že nás pojedou hodně přes 10. Devět je ale pěkné číslo a nakonec jsme zjistili, že tento počet lidí umožňuje ještě „jednoskupinové“ promyšlení textů. Do

budoucná by ale dvě či tři skupiny problémem rozhodně nebyly. Tedy pojedte s námi na podzim zas. Troufám si tvrdit, že společné čtení biblických textů je nejinspirativnější. Více si můžete přečíst v Lehce cimrmanov-sky laděné perspektivě Ondry Rady, za niž mu mnohokrát děkuji!

Duben se dále rozjížděl a já měl opět důvod k radosti. Po docela dlouhé době se sešla tříčlenná vršovická ekumena při společné bohoslužbě. 10. 4. ji hostil náš sbor. Kázal David Frýdl, husitský farář, a přišla i jeho početná rodina, která slibovala, že volných míst moc nebude – bylo nás nakonec přes 40. Přišli také v hojném počtu římská katolíci s místním farářem Stanislavem Gorou. Oba faráři i ti, kteří s nimi přišli, vytvořili skvělou atmosféru. Příště se sejdem v kostele Sv. Václava a hostit nás bude ŘKC. Více v příspěvku Michaela Otrřísala, jemuž patří také velký dík.

To ale nebylo vše z ekumenických počínů tohoto měsíce. Jak již bylo zmíněno v zápisech staršovstva, náš sbor poprosili Adventisté sedmého dne – převážně ukrajinské

národnosti – o azyl pro své sobotní bohoslužby. Staršovstvo jim vyšlo vstříc a od 12. 4. se u nás schází. 4. 5. se

nám představili při našich bohoslužbách a zahráli na harmoniky a housličky. Po bohoslužbách pak ještě pěkně „jamovali“ s Honzou Ortem.

Zhruba v této době jsme dohodli s Černošovými další datum křtu jejich malé Apolenky. Místo na konci března se měl uskutečnit na konci dubna. Pěkně v klidu po Velikonocích, hlavně aby paní farářová v té době nerodila. Termín byl blízko. V ohrožení byly ostatně i Velikonoce.

Ještě před velikonočními svátky jsme stihli nainstalovat novou výstavu ve sboru. Bude s námi do konce května a autor Jarda Svoboda nám k ní přijde na Noc kostelů 23. 5. něco povědět.

Přiblížily se Velikonoce. Na květnou neděli kázal Jakub Ort, z doslechu vím, že moc pěkně a jsem za to moc rád. Já jsem trávil čas na seniorátní víkendovce pro mládež. Viz zprávička od Daniela Orta. Jedna z posledních akcí mimo Prahu jako ne-otec.

Ve svatém týdnu, jak stará tradice nazývá poslední postní týden, jsme byli v početné skupině navštívit dlouholetého člena sboru,

bratra Miroslava Radu. Byla středa a bylo to příjemné setkání s pobožností a Svatou Večeří Páně. Nesmírně oceňuji naše nejstarší členy sboru, kteří vyšli všechny ty nespočítatelné schody až k Radům do pátého patra. Respekt před nimi, ani nevíme, jak jsou vlastně mladí a svěží! Radovi nás pohostili a bylo dostatek času i na vyprávění. Miroslav Rada byl potěšen a my jsme v jeho přítomnosti dostali novou barvu.

Velikonoce: Čtvrtek – Pátek – Neděle. Tak jako první učedníci jsme na zelený čtvrtek usedli i my k jednomu stolu a četli z Bible i slavili hod beránka. Celou bohoslužbu připravovali mládežníci. Můžete si o tom přečíst v příspěvku Davida Pfanna. I jemu patří velký dík.

Pátek, nazývaný jako Velký, jsme si společně připomínali se sborem Žižkov I pašijový příběh podle Jana. Kázal farář Pavel Kalus. Společnou bohoslužbou jsme vlastně začali novou tradici. Příště se sejdem u žižkovských v Betlémské kapli. V červnu tohoto roku bude tento ukrytý, ale krásný kubistický

kostel slavit 100 let od otevření. Jistě o této slávě něco uslyšíme. Chci ještě vzpomenout Velkopáteční báseň Ondřeje Rady, kterou na úvod bohoslužeb přednesl a kterou si můžete i v tomto čísle přečíst.

Vzkříšení Ježíše Krista jsme slavili při tradičních bohoslužbách. Provedlo nás i tentokrát Janovo evangelium, které jasně ukazuje, kudy se příběh víry ubírá. Od prázdného hrobu přes svědectví lidí do živého společenství, kde vzkříšený Pán zvěstuje „Pokoj vám“. Pokoj, který vyhání všechn strach, i ten z lidské konečnosti.

Na večer o tuto neděli jsme s některými členy sboru šli navštívit ještě bratra Lipovčana, abychom mu předali pozdravy a obrázky, které mu namalovaly děti. Společně jsme i zde slavili Večeři Páně.

První moje Velikonoce u nás ve sboru byly za mnou a já jsem si říkal, že ač toho bylo docela dost, přišlo mi to celé takové novou silou dávající. Jsem za tento společně s vámi strávený čas moc rád a neskromně doufám, že i pro vás byl tento čas inspirativní.

Duben ale Velikonocemi nekončil. Již ohlášený a očekávaný porod mé ženy přišel o deset dní dříve, než doktoři predikovali, a já

jsem se 22. 4. v 18.01 stal otcem. Narodila se nám v Mělníku dcera Meda. Obě holky byly a jsou zdravé. Je to krásný pocit. Vybral jsem si dovolenou a strávil s hosty skoro celých 14 dní.

Mezitím jsme ale opravdu pokřtili Apolenku, jestli správně počítám, třetí dohodnutý termín klapnul, ač i ten měl namále. Bohu díky!

Určitě jsem na spoustu skvělých věcí v dubnu zapomněl, tak mi to promiňte. Chybělo-li vám něco, napište to do Katakomb. Budeme moc rádi.

V tomto čísle dále naleznete: Pozvánku na mládež od Aničky Trojanové, zápis staršovstva. Z rubriky církev: Pozvánku na Synod a Prohlášení synodní rady ČCE k policejnímu zásahu v muslimských modlitebnách. Na závěr dopisu si můžete přečíst o významných výročích a tradičně recept.

***Za celou redakci Vám přeji
inspirativní čtení, Matěj Opočenský***

BBS 2014, tentokrát v lehce cimrmanovsky laděné perspektivě

5. dubna jsme vyrazili na již druhé biblické soustředění pod vedením bratra faráře Matěje Opočenského, a opět jsme nelitovali. Už společná cesta vlakem (týkalo se „služebně mladší“ generace – cimrmanologicky říkáme této skupině třeba „skupina A“) byla fajn změnou. Na Hlavním nádraží jsme se potkali s Otter-Šlerkovými, kteří mířili na stejný vlak – říkáme jim pro přehlednost třeba „skupina B“ – takže jsme mohli společně popovídat. Nemilá byla jen cena jízdenky, která se od dob, kdy jsem ještě coby svobodný stejným spojem jezdil do Mokropes za Renátou, x-krát znásobila... Skupina B pokračovala dalším spojem směrem na Plzeň, zatímco skupina A se vydala pěšmo směr hlavní berounské náměstí.

Tentokrát nám azyl poskytly prostory Berounského sboru ČCE, kde nás přivítal nedávno instalovaný farář na ¾ úvazku – Mikuláš Vymětal, který hned vyrazil někam pryč, pracovat na bohoslužbách s Romy, neboť je zároveň farářem ČCE pro národnostní menšiny.

Naše milé „služebně starší“ sestry, které dorazily s Matějem autem o trochu dříve (říkejme té skupině „skupina C“), připravily kávu a čaj, jakož i něco dobrého na zub, což nám hned po příjezdu přišlo vhod, zvláště pak těm, kteří ještě nestačili posnítat.

Teď si uvědomuji, protože skupina C jela AUTEM, byl v ní farář, dojela před námi a navíc připravila pohoštění, že bychom jí neměli upírat všestranné prvenství a tudíž ji od teď nazýváme skupinou A. Skupina B se biblického soustředění neúčastnila, proto se na nás jistě nebude zlobit, když ji od teď budeme označovat jako skupinu C. Naše biblicky soustředěná vlaková skupina se tak z pomyslné první příčky přesune na místo druhé a budu ji uvádět pod názvem skupina B (ačkoli rozhodně nejsme žádná „Běčka“ ☺). Po součtu všech členů jednotlivých skupin účastnících se BBS (berounského biblického soustředění; pozor, neplést s BBC!) – tedy skupin A a B jsem došel k číslu devět. Vzhledem k tomu, že na minulém setkání bylo jen pět účastníků, a to včetně bratra Matěje, můžeme směle prohlásit, že biblická soustředění mají výraznou vzestupnou tendenci.

Bratr farář nás uvedl do programu složeného ze čtyř částí. 3x čtení z Písma (1. Ž 43 + Jan 12,34-50; 2. Ž 23 + 1J 4,11-14; 3. Ž 102 + Fp 2,12-17 a Fp 3,12-21) a následná individuální uvažování nad texty zakončená vždy společnou diskusí vyústila v část čtvrtou – liturgii smíření zakončenou Večeří Páně. Mezi 2. a 3. částí byla pauza na oběd, čaj, kávu a sladkou tečku, vše s láskou připravené milými sestrami ze skupin A i B. (Veliká dobrota, veliký dík!)

Kdybych měl shrnout, co nám m.j. několikahodinové sdílení přineslo, napsal bych: Texty nás povzbudily, abychom neustávali v cestě, dokud máme světlo. V to světlo máme věřit, abychom byli syny (míněno pochopitelně i dcerami) světla. Ujistily nás, že Božím přikázáním je věčný život, že nebudeme mít nedostatek a že máme v životě zastávat pevný postoj bez strachů a mindráků. Dále nám texty ukázaly, že nositeli života jsou Duch, voda a krev. A ještě, že nejdůležitější ze všeho je láska.

Automobilizovaná skupina A, která přijela na BBS s Matějem, s ním zase odjela, a naše vlakové „Běčko“ si ještě před odjezdem udělalo hezkou procházku na Berounskou horu s rozhlednou a vyhlášeným medvěďárem. 5. dubna ale nebyly právě dobré rozptylové podmínky – posuďte sami: mlha, mlha, mlha a zase mlha – sice ne rákosníčkovsky hustá tak, že by se dala krájet, ale platit poplatek za vstup a samotné zdolání schodů rozhledny, to by opravdu nemělo vůbec žádný smysl. Vyrazili jsme proto omrknout proslulé medvědy. Medvěďárium je rozlehlé a pěkně vybavené, ale medvědi (tedy jsou-li tam ve skutečnosti nějakí) zřejmě dospávali ne zcela vydařený zimní spánek, zalezli ve svém zděném pelechu.

Malým očištěm na závěr pak byla naší skupině, tedy skupině B, zpáteční cesta vlakem. Již předem jsme zvolili rychlík z Českých Budějovic, kde by kromě samotného – u Cimrmanů zaskakujícího – legendárního herce Prácheňského chtěl žít každý... Nastoupili jsme do rozkošně předpotopní „rychlíkové“ třívagónové soupravy, která při

sebemenším brzdění poskakovala, pískala, skučela a vrzala, jak to umí asi jen české vlaky, a byla (na sobotu) nepochopitelně přeplněná. Než jsme si stačili uvědomit, že přítomnost kyslíku uvnitř je naprosto, ale naprosto nulová a že bychom mohli jen 10 minut počkat na běžný „panták“ (shodou okolností daleko tišší, pohodlnější, kapacitou nesrovnatelný a nejspíš i klimatizovaný Elefant), tak nás rychlostí blesku v rychlíku-pomalíku stačilo „zašpuntovat“ xy dalších spolu-nastoupivších adeptů na malý očistec. Připomnělo mi to cimrmanovský „herberk“ (zmíněný, tuším, že ve hře Lijavec)...

Nebudu vás dlouho napínat; jak vám je již jistě ze samotného faktu existence tohoto příspěvku zřejmé – malý očistec jsme s pomocí Boží přežili a berounské posílení ducha v nás zůstává.

Tim končím a zároveň děkuji Matějovi za přípravu a vedení BBS a moc prima den!

Ondřej Rada

Jaké dobro, jaké blaho

říká 133. žalm a dodává: tam, kde bratři bydlí svorně. Svornost je takové hezky sokolské slovo z konce 19. století a českou mytologií odkojený jedinec nemůže nezaplout do dávného příběhu tří prutů Svatoplukových, jejichž praktickou použitelnost v době velikonoční do dnes pocítuje nejedna česká žena na svých lýtkách či pozadí. „V jednotě je síla!“ volali jsme před lety s davem, sjednoceným společným nepřitelem. Bylo to silné, okouzlující a ... zřetelně jepičího života.

Chvíli mi trvalo rozpoznat, v čem to je, že nic z toho doposud zmíněného se nedá říci o ekumenickém setkání, které před měsícem proběhlo v našem sboru za společného vedení tří vršovických duchovních – katolického, husitského a evangelického. Radosti při něm bylo habaděj a blaha řádný kopec, napříč církevní příslušností účastníků. Olej žádnému z „panáčků“ nestékal z hlavy na vous a na roucho (jak blaho vykresluje zmíněný žalm) a to je dobře, protože umaštěnost (či dokonce slovo s jinou výraznou předponou) dnes nepatří k obecně oceňovaným charakteristikám. Nicméně vtíravému pocitu jakési duchovní prosperity, smysluplnosti a nadějnosti se nedalo odolat.

Odpověď se mi vyloupila, když mi pohled sklouzl zpět k tomu slovu „bydlí“: „kde bratři bydlí svorně“. Bydlet spolu, to neznamená se jednou ročně liturgicky podelovat, to je o trvalém respektu k sousedovi a jeho životním zvyklostem, byť si nad některými mohu hlavu ukrotit. Je to o radosti z různosti, která je chorálem na barvitost stvoření, jež je rozhodně i pro vnějšího pozorovatele zajímavější, než vítězství jedné barvy všech fasád ve městě. V ten čtvrteční podvečer bylo cítit, že se ti tři mají doopravdy, v tom nejhlubším slova smyslu rádi, a tenhle božský odér naplnil nozdry jejich oveček, které takřka jednohlasně „zabékaly“: tohle nesmí být naposled! Takhle to i podle mých životních zkušeností je vždy, když nepácháme ekumenismus za čárku v nebesích, ale z obyčejné (obyčejné?!?) lidské sounáležitosti, vědomí společného údelu i úkolu, společné cesty společenství poutníků.

Ale aby se tohle mohlo stát a dít, je potřeba ještě něčeho důkladnějšího, než je jen půvabná osobitost srdečných lidrů, co si lidsky padli do noty, co si vzájemně voní. Tenhle

soukromý parfém jejich harmonie nemá tu sílu rozezvučet v okolí tu strunu chuti jít a rozmlouvat na cestě, která má smysl a cíl. To traskavé a nakažlivé je, zdá se mi, v tom, že milují Boha víc než svou církev, a proto netrpí křečí ochránců jediného pravého náboženství. Spojuje je společný přítel, ne nepřátelské okolí. Přiznám se, že už dlouho jsem se v takové míře skoro hmatatelně nedotýkal báječné svobody všemožnými způsoby „vzvolaných“ (církev není nic jiného než svolání – ekklesia) dětí Božích. To pak liturgie nemusí být vybroušená, může i občas koktat, můžeme i trochu tápat v melodích, ale to vůbec nic nemění na tom, že je nám „božsky“, že máme slastné mrazení z nahlédnutí do tajemství církve. Chudinkové (termín půjčený od katolického přítele a faráře Pavla Kuneše), pouliční směska v královském průvodu na cestě domů.

A vy, co jste nemohli být na těchto ekumenických bohoslužbách, nenechte se otrávit kostrbatým pokusem zachytit neuchopitelné. Až příště ti „kluci Boží“ zavolají, že je čas se sejít, neváhejte, setřeste prach s opánků a vyražte. Je to zdravé a opojné víc než víno z moravských strání či olej z Áronových skrání.

Michael Otřisal

Jak jsme se učili odpočívát

Milí čtenáři, dal jsem si za úkol trochu vás zpravit o dění v pražské evangelické mládeži. Momentálně nejjednodušší možností je podat zprávu o uplynulých jarních seniorátních dnech, tradiční akci, která se koná dvakrát do roka.

Pořád slyšíme o tom, jak je dnešní doba uspěchaná, pořád něco nestíháme, někam uháníme... A tak jsme se na seniorátních dnech (které nás ze spěchu vytrhávají i tak) rozhodli věnovat tématu odpočinku, konkrétně byly nazvány „Pamatuj na den odpočinku...“

Sjeli jsme se o víkend 11. – 13. dubna do Soběhrd, což je naše oblíbená destinace – milé prostředí, farářovic rodina nejinak, všude kolem příroda, a proto se tam rádi a často vracíme.

V průběhu celého víkendu se nás na místě protočilo kolem třiceti účastníků, a to jak nových, tak ostrílených mládežníků.

Společně jsme si po neodmyslitelných seznamovacích hrách poslechli program Romana Mazura převážně o lenosti a jejich projevech, druhý den s námi pak téma seniorátních dnů rozebíral z biblického hlediska celocírkevní farář pro mládež Pavel Jun. Po chvílích okolo poledne, které jsem strávili neintelektuální činností, kdy jsme sekali a skládali dříví a posléze se rozdělili do různých dílen, ve kterých jsme výtvarně či fotbalově tvořili, následovala odpolední panelová diskuze. Do ní byli pozváni hosté s povoláními, ve kterých je čas pro odpočinek nějakým způsobem specifický – vedle sebe se tak usadili farář, hasič a politik, kteří nás obohatili o zkušenosti ze svého života.

Po diskuzi jsme šli vstřebat informace na čerstvý vzduch, krátkým výletem na nejbližší kopeček při západu slunce, abychom pak sobotu zakončit večerí ve formě táboráku, u nějž jsme pak měli i večerní pobožnost (ty nám na seniorátních dnech vždy rámuji den).

Poslední den, nedělní, jsme již jen uklízeli a rozloučili se Soběhrdy ranní bohoslužbou, ze které jsme již rovnou utíkali na vlak, k němuž je to ze Soběhrd dlouhá cesta vedoucí krásnou přírodou zpátky do víru velkoměsta, ve kterém si snad zase budeme vědět rady o něco více...

Daniel Ort

Mládež vstupuje do nového cyklu: Putování s církví napříč dějinami

Před Velikonocemi jsme se s mládeží soustředili na přípravu bohoslužeb na Zelený čtvrtek. Pro všechny zúčastněné i přihlížející to byla věřím příjemná zkušenost. Mnozí mládežníci nejsou pravidelnými návštěvníky našeho sboru a tak aspoň měli možnost okusit atmosféru zelenočtvrtečních bohoslužeb.

Tato příprava nám byla pomyslným dělítkem k novému programu. V minulých měsících jsem se zaměřil na výklad malých proroků. Tyto biblické knihy nebývají do podrobnosti probírané. Nicméně jsme často narazili na překvapivá sdělení, která mají co říct i nám dnes.

Novým „cyklem“ biblických programů bude již v názvu příspěvku avizované „Putování s církví napříč dějinami“. Proč od Bible k církevním dějinám?

Ze široka vzato, naplní i cílem našich mládežnických setkávání je sdílení zkušenosti víry. Tu to zkušenost sice zakoušíme dnes a denně, přesto je dobré, že v pravidelných setkáních společně víru reflektujeme, prosíme za ni i děkujeme. Děje se tak na půdě sboru, v rámci církve.

To, že jsme dnes tam, kde jsme, v Českobratrské církvi evangelické, není samozřejmé. Od prvních dnů a měsíců po Ježíšově smrti a zmrtvýchvstání se rodila Kristova církev, tedy v tom nejobecnějším smyslu. Během staletí naši předci víru promýšleli, byli konfrontováni s vlastními pochybnostmi i s pochybnostmi jiných. Bůh, ve kterého věříme, je Bůh dějinný, vede své stvoření místem i časem.

Chceme se tedy s mládeží podělit o zkušenosti nejen naše, ale i zkušenosti křesťanů před námi. Abychom, když si při Apoštolském vyznání víry říkáme, že tak vyznáváme s křesťany i předchozích generací, věděli, co to znamená.

Začali jsme prvotní apoštolskou církví; církví, o níž se ještě dočteme v novozákonních knihách. Budeme společně putovat s těmi, kteří víru v spasitelské dílo Ježíše Krista nenesli staletími. Zajímat nás bude nejen učení velkých teologů, ale i podmínky, za jakých se formulace víry vytvářely, podhoubí všeho, v co věříme dodnes.

Snad se nám podaří proniknout alespoň trochu do myšlení i životů našich předků ve víře. Věřím, že snaha o pochopení historie naší víry nám pomůže i v denně žitém, současném životě víry.

Anička Trojanová

O letošním Zeleném čtvrtku

Nedávno jsem v jednom textu narazil na připomínku toho, že jednou z charakteristik naší církve, a protestantismu vůbec, je tendence stále znovu a znovu přezkoumávat naši liturgii, naši tradici a směřování naší církve. Tím se také lišíme od některých jiných křesťanských společenství, která více lpí na stabilitě a neměnnosti svých rituálů.

Jako jeden z těchto malých experimentů s možnými podobami společenství vnímám i krásné setkání, které proběhlo ve vršovické modlitebně o letošním Zeleném čtvrtku. Kolem dlouhé, bíle prostřené sváteční tabule se nás v podvečerních hodinách sešlo přes tři-

cet. Ke společnému stolu vedle sebe usedli lidé doslova všech věků – novorozenci, mládež, střední generace i starší členové sboru – a stejně tak na sebe mohli narazit pravidelní účastníci bohoslužeb s těmi, kdo jsou součástí sboru spíše jen prostřednictvím mládeže (k nimž se počítám i já). Společně jsme si vyposlechli čtení pasáží z Písma, které se vztahují k událostem posledního stolování Ježíše s učedníky. Po každém z textů následovala krátká modlitba a zpěv některé z méně obvyklých písní, a po posledním z textů o událostech v Getsemanské zahradě jsme také společně povečeřeli. Nejprve proběhla „regulérní“ Večeře Páně, na ni plynule navázalo společné pohoštění. Většina čtení a mluvení, stejně jako zbytek organizace, byla stejně jako v minulém roce svěřena mládeži až na to, že jsme nepředvídali velkou účast a museli jsme tedy na poslední chvíli přidávat stoly a zapojovat mikrofon, abychom se vůbec navzájem slyšeli, se nám snad vše povedlo zařídit ke spokojenosti všech. Myslím si, že tím podstatným na celé slavnosti byla atmosféra jednoduchosti a neformálnosti, kterou byla prodchnuta, ale která současně nic neubírala na závažnosti celého setkání. Ač vše probíhalo v atypický den a dobu v atypických kulisách, ač se celou dobu zůstávalo sedět a ač farář nebyl v taláru a vlastně neměl ani pořádné kázání, nebylo setkání jen nějakou variací na sborový oběd, nýbrž bohoslužbou v pravém slova smyslu. A musím říci, že alespoň pro mě bylo v něčem dokonce snazší koncentrovat se na sdělení textů než během běžné bohoslužby ve vším ruchem, vstáváním a sedáním.

Celkově byl letošní Zelený čtvrtek obohacující zážitek zasazený v běhu roku, který vyčnívá mezi nedělemi, které se i přes svoji deklarovanou svátečnost přeci jen postupně stávají všechny tak nějak stejnými. Já, a snad i ostatní účastníci, jsme zde mohli znovu v novém světle vidět a uvědomit si, jak důležité a obnovující je, když se dva nebo tři (nebo i více) sejdou ve jménu Ježíše Krista a vkládají svoji naději v to, že se nachází podle svého slibu uprostřed nich. A to je asi jedna z věcí, k nimž by oslavy Velikonoc měly sloužit, a tak doufám, že se tradice zelenočtvrtečních bohoslužeb bude ve Vršovcích dál takto utěšeně rozvíjet.

David Pfann

UKŘIŽOVALI JSME KRISTA PÁNA

Ondřej David Rada

„Ukřižovali jsme Krista Pána!“

Pro pána krále!

Ukřižovali jsme Mesiáše – Proroka – Jednorozeného Syna Božího!

Šmarjá Josefe – lidičky – kde jste kdo!?

Slyšíte tu děsivou novinu?

Zabili jsme...

...Člověka!

Dav si žádal krev!

„Jeho krev na naši hlavu a hlavy našich dětí!“ volal každý z nás...

Ale řekněte – kdo za tím stojí – to velekněz si žádal krvavou oběť

*ne my... Ano – ne my – to Pilát Pontský
ten cizák – ten okupační přivandrovalec – Ho zabil!
Na jeho alibisticky umyté ruce ať padne Boží hněv!*

Desatero ran egyptských ať postihne toho hulvátského hanebníka!

*„Ukřižovali jsme Krista Pána!“
Matko skákavá – Panenko Marjá!
Panenko Marie Hostýnská – oroduj za nás
Panenko Marie Klokotská – oroduj za nás
Panenko Marie Guadalupská – oroduj za nás
Panenko Marie Pomocná – oroduj za nás*

Zkrátka – všechny Panenky Marie – orodujte za nás hříšné!

*Slyšíš – jsme tu jen náhodou
Jsmen jen kolem krácející mimochodci
A navíc – vlastně jsme to právě my – kdo Tesaře vítali
když tak slavně – jako král – vjížděl do svatého města
To přeče my volali: „Vítej náš Králi!“
Mávali jsme ratolestmi a pokládali před něj svá – často jediná – roucha*

My – a nikdo jiný – ho neměl tak v lásce!

*My jsme vkládali do toho sympatického mladíka vzešlého z lidu veškeré své naděje
Jeho otec byl tesař – on byl také tesař – dělník
a pak se vypracoval: Učitel – Mistr – Rabi – Prorok
Někteří dokonce říkají – že byl Boží Syn!
Jiní jej označují za rouhače – ale – jak se říká – na každém šprochu pravdy trochu...
Je to všechno tak hektické – tak nejasné a matoucí*

Nevíme ani – co si máme myslet!

*„Ukřižovali jsme Krista Pána!“
Pane Bože!
Zabili jsme Tvého Syna
Krále – Pána – Bratra našeho
My – plémě Kainovo – zabili jsme...
...ach... zabili jsme...*

Bohočlověka!

Zápis ze schůze staršovstva dne 3. 4. 2014

HOST

Br. Michal Stoyka z CASD. Projednání možnosti krátkodobého hostování ve sborových místnostech během sobotních bohoslužeb ukrajinského sboru CASD. Dohodnuto, že jim na zkoušku půjčíme prostory od 12. 4. do konce května. Probrány otázky daru za půjčení prostorů, předání a zaučení, co se provozních záležitostí týče.

ZPRÁVA Z PROVOZU SBORU

- křesťanská služba (návštěvy): br. Lipovčan je v LDN v Obloukové ulici; s. Kosová žije sama na Ruské ulici...; pozdravení od s. Bezděkové; 17.4. ve 13:30 návštěva u Radů s Večeří Páně
- úprava pořadu bohoslužeb – diskuse o preludiu po kázání a o případném preludiu na začátku bohoslužeb. Diskuse o pořadí přímluvných modliteb a ohlášek, o tom, zda stát nebo sedět při prvním čtení...
- Probíhá křesťanská příprava dvojčat Sedláčkových (rodiče požádali o křest cca ročních dětí – září). Richterovi požádali o křest Jeronýma – 8. 6. (Letnice). Koncem června (29. 6.) proběhne křest dvou dospělých katechumenů. V termínu 20. 7. požádal o křest své ženy Evy a své dcery Medy Matěj Opočenský.

INFORMACE O JEDNÁNÍ S MČ PRAHA 10

Jednak o možnostech pronajmout na sobotu prostory ukrajinskému sboru CASD. Jednak o možné privatizaci našich prostor – minimálně 5 let není plánovaná. Pozemek pro školku v Bajkalské (zatím je z poloviny Magistrátu HMP, převádí se) – MČ Praha 10 má dáno, že pozemek je nutné využít pro školku nebo jesle (bylo by možné se přihlásit? Chtít vybudovat církevní školku? Existuje ve sboru využitelný potenciál?). Debata, zda se do toho pustit: v tom případě by bylo třeba neváhat a sepsat projekt, pak požádat o grant... Před tím je třeba zjistit, jak velká by vzhledem k velikosti pozemku (600 m²?) mohla být budova, co by se do ní tím pádem vešlo. Nebo by šlo místo školky vybudovat „domácí skupinu“? Zajímalo by to MČ Praha 10?

REFLEXE UPLYNULÝCH AKCÍ

- presbyterní konference – oproti očekávání přišlo dost málo lidí; zajímavá akce dobře připravená; pro příště by to chtělo víc pomocníků, co se přípravy týče.
- brigáda ve sboru – lidi hodně přicházeli a odcházeli, vystřídal se tu celkem asi 20 pracovníků.

NOC KOSTELŮ

- definitivní program – divadlo Marky Míkové jako první od 17 h, venku, na plácku před domem. V 18:30 manželé Šípkovi – V. Havel: Vernisáž. Cca ve 20 h – finisáž výstavy Jardy Svobody (+ koncert). Dále: Josef Šlerka s přednáškou Náboženství ve virtuálním světě. Dále ještě flétnový kvartet s hudbou starých mistrů (vnučka Jiřího Cuce). Návrh: je třeba program nějakým způsobem „zahustit“, aby nebyly tolik dlouhé mezery. Vyře-

ší pořadatelská skupina. Návrh Michala Otřísala: nějaké promítání, které ve „vedlejší“ (dětské?) místnosti vyplní pro zájemce pauzy mezi programem.

- objednávka tiskovin (do 7. 4.): určitý základní set je zadarmo – zejména programové brožury a asi další dvě položky. Bylo rozhodnuto, že nám bude stačit základní neplacený balíček.

SBOR

- výměna mřížek u vzduchotechnických jednotek - ukázalo se, že bude třeba vyřešit jinak systém mřížek ventilace.
- změna dodavatele energií – chceme se zúčastnit aukce energií? Pořádá Synodní rada, mělo by to být zcela bezpečně.

Zapsal Tomáš Hrubý

Zasedání synodu ČCE

Synodní rada Českobratrské církve evangelické na návrh předsednictva 33. synodu ČCE svolává podle § 26 Církevního zřízení 4. zasedání 33. synodu ČCE, které se uskuteční ve dnech 29. května až 1. června 2014.

Synod se bude konat ve Vsetíně a zahájen bude bohoslužbami ve čtvrtek 29. května od 17:00 hodin v kostele vsetínského Dolního sboru v Palackého ulici č. 153.

Pracovní část jednání synodu bude probíhat v místním Domě kultury, Svárov 1055, s výjimkou prvního jednání ve čtvrtek 29. května od 19:30 hodin, které se uskuteční v kostele Horního sboru ve Vsetíně (Palackého ul. 156/17). Zasedání synodu mimo jednání v komisích jsou veřejnosti přístupná.

„Srdečně Vás všechny zveme k účasti jak při jednání synodu, tak při bohoslužebných shromážděních. S bratrskými pozdravy za synodní radu ČCE,“ zvou do Vsetína Lia Valková, synodní kurátorka ČCE a Joel Ruml, synodní senior ČCE.

Prohlášení synodní rady ČCE k policejnímu zásahu v muslimských modlitebnách

Od nepaměti v evropském a blízkovýchodním prostoru platilo, že chrám, modlitebna či kostel a univerzitní území, byly místem azylu. Tam okovaná bota neměla vstoupit. Intimita chrámu, kostela či modlitebny, i toho, co se tam odehrávalo, neměla být porušena vetřelci, kteří měli při vstupu jiné záměry, než se ztížit před Bohem. Do kostelů a chrámu se také uchýlovali poražení, pronásledovaní, ohrožení. Hledali zde azyl, pomoc, milosrdenství. To, že byl narušen tento prostor a toto nepsané právo v pátek 25. dubna v muslimských modlitebnách v Praze českou policií, není dobré znamení pro věřící spoluobčany ani demokratickou společnost. Víme přece, že v mnohých zemích našeho neklidného světa, např. v zemích komunistických a muslimských, jsou pronásledování křesťané, mnohdy i vraždění přímo v kostelích, jako nepřátelé společnosti i boha. V naší zemi toto právo v minulosti porušili jen nacisté a pak komunistická policie. Proto v náš zásah Policie ČR v muslimských modlitebnách vyvolává silné pochyby, zda policie jednala

odpovědně a po právu. Vypovídá to také o necitlivém přístupu, nebo dokonce neomalebnosti a špatné teoretické připravenosti příslušníků policie. Policisté měli jednat mimo bohoslužebné prostory. Prosíme vedení policie o nápravu v této věci a omluvu účastníkům muslimských modliteb.

Na druhé straně víme a jsme o tom přesvědčeni, že náboženské obřady a náboženské prostory nemají a nesmí být využívány jako zástěrka ke zlé činnosti, například k šíření rasistických, protizidovských a nesnášenlivých materiálů či ideologie, nebo dokonce navádění k nenávisti, která tak snadno přeroste v násilný čin. V takovém případě, při zásahu státní moci, nemají aktéři zmíněného jednání nárok ani právo odvolávat se na náboženské svobody v demokratickém státě.

V tomto roce a následujících letech nás čekají poměrně velká výročí, která se dotýkají protestantské tradice. Například v tomto měsíci si připomínáme 450 od smrti reformátora Jana Kalvína. V říjnu 2014 se budou konat slavnostní bohoslužby při 600. výročí zahájení vysluhování Večeře Páně podobenjí a v říjnu také uplyne 400 let od dokončení evangelického kostela U Salvátora.

K výročí ženevského reformátora Jana Calvina

V květnu 2014 uplyne 450 let od úmrtí ženevského reformátora Jana Calvina (1509-1564). I když byl o generaci mladší než Martin Luther a částečně čerpal z jeho díla, přesto jej v některých ohledech předčil, a to jak v utříděnosti svého učení, tak v systematickém budování církve, jakož i v propojení reformačních a humanistických snah.

Noyonský rodák Jan Calvin svůj životní zlom zažil ve 24 letech. Tehdy se jako čerstvý konvertita k reformační víře a vzdělanec každým coulem ocitl náhle v ohrožení, když na sklonku roku 1533 propukl ve Francii hon na evangelíky. Spěšně opustil svou vlast, aby postupně navštívil taková evropská kulturní centra jako Basilej, Štrasburk či Ferraru.

Přestože byl běželec, stihl sepsat literární a teologický bestseller. Jeho Instituce křesťanského náboženství není nic jiného než brilantní úvod do evangelické víry a zároveň apologie pronásledovaných.

Postupně ji několikrát rozšířil. Tato kniha se stala jedním z nejvlivnějších titulů v dějinách reformace.

Druhým zářezem do života mladého učence se stalo povolání ujmout se budování reformace v Ženevě. Calvin se tomu zprvu bránil. Raději by se profiloval akademicky. Tvrdil, že neumí pracovat s lidmi. Ale naléhání ženevského pastora Viléma Farela nakonec neodolal.

A začal z gruntu. Jak kázáním Slova Božího, tak radikálním vykonáváním kázně. Narazil však kvůli své přísnosti na odpor. Po dvou letech musel – také s Farelem – opustit město. Usadil se ve Štrasburku, kde tehdy působil reformátor Martin Bucer, který Calvina měl v tomto období v mnohém ovlivnit. Calvin byl vyzván, aby se ujal zdejšího sboru francouzských uprchlíků pro víru, což jej těšilo – nejraději by se zde i definitivně usadil. Ostatně získal nejen štrasburské občanství, ale také se zde oženil. Jeho žena Idelette

de Bure, vdova po novokřtěnci, jehož Calvin získal pro evangelickou víru, mu byla až do své předčasné smrti věrnou služebnicí a dobrou manželkou. Žel jejich syn, jediné dítě, zemřel několik měsíců po narození. Idelette jej následovala nedlouho poté. „Polykám slzy, ale nepřerušuji práci,“ napsal Calvin v dopise, když reagoval na úrtní milované ženy.

Ženeva se však ocitla v úzkých, když její magistrát oslovil kardinál Sadolet, který chtěl ženevské znovu přilákat do lůna katolické církve. Jako by se nechumelilo. Jako by žádný důvod k reformaci ani nebyl. Nikdo si tehdy s tímto dopisem osvětleného kardinála v Ženevě nevěděl rady – i vzpomněli si na Calvina. Ten pak v několika málo dnech sestavil odpověď, která vešla do dějin.

Tím to však pro Calvina nemělo skončit. Záhy byl znovu naléhavě zván, aby se do Ženevy vrátil. Přestože se tohoto místa hrozil, věděl, že jít musí. Původně prohlašoval, že jde jen na dobu krátkou, ale nakonec zde zůstal nadobro. A postupně přetvořil toto město v centrum reformace, jaké nemělo obdoby. Nejedním utečenec pro víru, který zde našel azyl, Ženevu vynášel jako vzornou křesťanskou obec. Po založení zdejší akademie v roce 1559 začala Ženeva přitahovat i studenty z celé Evropy.

Proměna Ženevy se však nedála bez bojů a napětí. Nejznámější byla poprava popřače Trojice Serveta, španělského lékaře a odpůrce Calvinova. Tato exekuce místnímu reformátorovi ke cti neposloužila. To byla jednoznačná chyba, i když tehdejší situace byla samozřejmě docela jiná než dnešní.

Calvinův význam tkví paradoxně především v tom, že jeho pojetí víry není svázáno s žádným „systémem“, ačkoli je velmi systematicky propracováno. Hlavní Calvinovou starostí bylo vzdát Pánu Bohu čest. Těmito slovy ostatně končí i jeho slavná Instituce.

Jan Calvin v sobě spojuje prvořadého znalce latinské i řecké antiky, hebrejské Bible, jakož i křesťanské tradice. Jeho francouzské texty jsou považovány za literární událost. Přesto byl především kazatelem, jehož srdce se spalovalo pro věc evangelia.

Martin T. Zikmund (převzato z webu www.nase-reformace.cz)

23.05.14

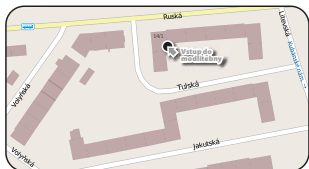
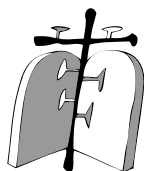
NOC KOSTELŮ

*Necht' jsou světla na nebeské
klenbě, aby oddělovala den a*

NOC

Budou na znamení časů, dnů a let. Srov. Gn 1,14

- 17.00** Dětské představení ... pro malé, větší i velké.
Divadelní asociace Marky Míkové
představení se bude konat před modlitebnou / www.damm.snadno.eu
- 18.00** Biblické čtení s obrazem i hudbou
- 18.30** Recitál flétnového kvarteta
Flétnové kvarteto ZUŠ Ilji Hurníka
- 19.00** Václav Havel: Vernisáž
Motýlí divadelní společnost / www.motylove.cz
- 20.00** Finisáž výstavy obrazů „trabandity“ Jardy Svobody
Stará láska rezaví
- 21.00** Přednáška Josefa Šlerky / <http://twitter.com/josefslerka>
Nová média a stará náboženství
- 22.00** Zakončení Noci kostelů

**Farní sbor Českobratrské církve evangelické
Tulská 1/14, Praha 10**

Vstup do modlitebny je z vnitrobloku Tulské ulice

 101, 124, 135, 136, 139, 150, 175, 213
zastávka **Bělocerkevská**

 7, 22, 24, 55, 57, 59
zastávka **Kubánské náměstí**

WWW.NOCKOSTELU.CZ

Recept

Nejúžasnější jogurtové kuřecí řízky

Ingredience:

prsa z 1 kuřete

jogurt bílý smetanový – cca 30 dkg

1-2 vejce

sůl

pepř

strouhanka

koření do marinády dle chuti (např. country nebo bylinky)

Postup: Kuřecí řízky jemně naklepete, osolíte, opepříte.

Do nádoby s víčkem rozmícháte marinádu: bílý jogurt, do něj klepnete celé vejce (nebo dvě) a opět osolíte, opepříte a přidáte koření. Velmi se osvědčuje mletý květ, ale fantazii se meze nekladou. Řízky v marinádě důkladně obalíte a necháte je v ní minimálně do druhého dne uležet.

A pak už jen opatrně vytahujete řízky vidličkou a tak jak jsou, krásně jogurtové je obalujete pečlivě ve strouhance. Potom smažte, ale velmi opatrně a pomalu, protože maso je neskutečně křehké a šťavnaté!

Stejnou marinádu lze použít i na rybí filé (rozmrzlé). To nemusíte nechávat uležet. Pozor rozmrzlé kousky filé jsou velmi křehké snadno se rozpadají!

J. Cuc

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
www.satellite1-416.com nebo www.zpravdy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulská 1

Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,

<http://vrsovice.evangelnet.cz>; <http://www.facebook.com/cce.vrsovice>

Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo

Návrh obálky: O. Rada, T. Vokatý; Korektury: O. Richterová; Odpovědný redaktor: M. Opočenský;

Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč, poštovné 13,80 Kč

Program

květen a červen 2014

15.5.2014	čtvrtek	14.00	setkání seniorů	
		20.00	schůze staršovstva	
18.5.2014	neděle	9.30	bohoslužby s VP	káže Matěj Opočenský
20.5.2014	úterý	20.00	setkání stř. generace kniha Kazatel	u Radů, Tolstého 5
23.5.2014	pátek	17.00	Noc kostelů	začátek před modlitebnou
25.5.2014	neděle	9.30	bohoslužby	káže Matěj Opočenský
29.5.2014 – 1.6.2014			4. zasedání 33. synodu ČCE ve Vsetíně – MO se účastní	
1.6.2014	neděle	9.30	bohoslužby s dětmi	káže Matěj Opočenský
8.6.2014	neděle	9.30	Letnice – bohoslužby se křtem Jeronýma Richtera a VP	káže Matěj Opočenský
10.6.2014	úterý	20.00	setkání stř. generace Kniha kazatel	
12.6.2014	čtvrtek	14.00	setkání seniorů	
		20.00	schůze staršovstva	
15.6.2014	neděle	9.30	bohoslužby s VP	káže Matěj Opočenský
15.6.2014 - 19.6.2014			farář bude na kurzu pro začínající kazatele, prav. progr. odpadá	
20.6.2014	pátek	17.00	tradiční setkání	Horoušánky open
22.6.2014	neděle	9.30	bohoslužby	
29.6.2014	neděle	9.30	bohoslužby se křtem	

23.05.14 NOC KOSTELŮ

*Necht' jsou světla na nebeské
klenbě, aby oddělovala den a*

NOC

Budou na znamení časů, dnů a let.

Srov. Gn 1,14

Podrobný program: <http://www.nockostelu.cz/index.php?pg=363>

Pravidelná setkání

úterý	16.00	biblická hodina pro děti
	19.30	schůzky mládeže
3. úterý v měsíci	20.00	biblická hodina pro střední generaci – po rodinách
středa	15.30	biblická hodina – čteme list 1. Petřův
	16.30	maminky s dětmi
2. čtvrtek v měsíci	14.00	schůzka seniorů
	20.00	pravidelná schůze staršovstva
pátek před bohosl. s dětmi	16:00	setkání dětí různého věku

Více informací najdete na: <http://vrsovice.evangnet.cz/>

Sbírký:

Do konce května bude probíhat archová sbírka na Jeronýmovu jednotu.

23.05.14 NOC KOSTELŮ

*Necht' jsou světla na nebeské
klenbě, aby oddělovala den a*

NOC

Budou na znamení časů, dnů a let. Srov. Gn 1,14

Podrobný program: <http://www.nockostelu.cz/index.php?pg=363>